

פרק חבית

מתניתין:

קמג-ב א. חבית שנשברה בשבת, מצילין הימנה

מזון שלש סעודות. אבל יותר מכך, גזרו חכמים שלא יציל. שמתוך שאדם בהול על ממונו, חיישינן שמא יביא כלי דרך רשות הרבים.

ומזון שלש סעודות מותר לו להציל, אף בכמה כלים. דאילו בכלי אחד, כל כמה שרוצה הוא מציל, כדאיתא לעיל [קכ א].

ואף אומר לאורחים, בואו והצילו לכם מחבית זו מזון שלש סעודות. שלכל אחד ואחד מותר להציל בשיעור זה.

ומותר לו להציל ממנה, ובלבד שלא יספוג בספוג את היין, בשביל לחזור ולהטיפו לתוך כלי אחר. גזירה, שמא יסחוט את היין מהספוג, והוי ליה "מפרק", שהוא תולדת "דש".

ב. אין סוחטין בשבת את הפירות, כדי להוציא מהן משקין. שהסחיטה אסורה משום "מפרק", דהיינו תולדת "דש".

ואם יצאו המשקין מהפירות מעצמן, אסורין הם בשתייה באותה שבת. גזירה שמא יבוא לסחוט בידים.

רבי יהודה אומר: אם היו הפירות מכוונסים

לצורך אוכלין, היוצא מהן בשבת מאליו — מותר. משום דלא ניחא ליה במה שהמשקה זב מהם, שהרי אינם עומדים לכך. הלכך ליכא למיחש בהו שמא יסחוט לכתחלה.

ואם הפירות עומדים לצורך המשקין הזבים מהם — המשקה אסור. דמאחר וניחא ליה במשקה היוצא, גזרינן שמא יסחוט.

וכשם שיש איסור מפרק בסחיטת פירות, כן אסור משום "מפרק", לרסק חלות דבש בשבת, כדי להוציא מהן את הדבש. לפיכך, אף דבש שזב מאליו, אסור משום גזירה, שמא ירסק.

ואף חלות דבש שכבר ריסקו מערב שבת, ויצאו דבשיהן בשבת מעצמן — הרי הם אסורין. ואף שכבר מרוסקות הן קודם השבת, ושוב אין דרך לסוחטן, וליכא למיחש שמא יסחוט — מכל מקום, גזרינן אטו חלות דבש שאינן מרוסקות.

ורבי אלעזר מתיר. דהא ליכא למיחש לשמא ירסק. ולא גזר אטו חלות שאינן מרוסקות.

גמרא:

תנא: חבית שנשברה ובא להציל ממנה מזון ג' סעודות, לא יספוג את יינה בספוג, על ידי